

«Καιοραίν», το «Μυθιστόρημα μιας Γυναίκης», τους «Τρεις Ισχυρούς Ανθρώπους», τον «Τριστόν τον Κούμιο», τον «Αντιβασιλέα Μουστά» και το 1851 την «Αρτεμίδα νεέ Λύς», ή όποια είχε τότε έπιτυχία όση και ή «Κυρία με τας Καμελίαις».

Ματά την έκδοσι της «Αρτεμιδος νεέ Λύς», ό Δουμάς υιός, ακολουθών την συμβουλή του πατρικού του φίλου ντ' Αντου Μπερρά, απέφευσε να διασκευάση τά καλύτερα απ' τά ρομάντζα του για να τά δώση να παχθούν στο θέατρο.

Πρώτο διασκευάσε την «Κυρία με τας Καμελίαις», ή όποια παίχτηκε στις 2 Φεβρουαρίου 1852. Η έπιτυχία που είχε ως δράμα το έργο του αυτό, ήταν πολύ μεγαλειότερη εκείνης που είχε σημειώσει ως ρομάντζο. Ακόμη και σήμερα έπακολουθεί να παίζεται καινά άρρση.

Τό 1855 ό Δουμάς έγραψε, απ' ευθείας για τό θέατρο, τον «Ημίκοσμο», ό όποιος είχε επίσης μεγάλη έπιτυχία. Για να τον γράψη όμως χρειάσθηκε ένδικα δλοκλήρους μήνες. Έκτοτε πενά έπαψε να γράφει ρομάντζα και άρροσιώθηκε σχεδόν έντελώς στά θεατρικά έργα.

Έπειδή όμως άρρώστησε βαρείά από υπερκόπσι άναγκάσθηκε να διακόψη την εργασία του επί άρκειά του μόνο τό 1864 έμφανίσθηκε πάλι με ένα νέο έργο του, τον «Φίλο των Γυναικών».

Η σχέση μεταξύ 'Αλεξάνδρου Δουμά και 'Αλεξάνδρου Δουμά υιού ήταν πάντοτε ένγάριες. Ότιόσο δέν παρελείπαν όόκιμι δινόταν ένκαινα να έκτοξέωσαν ειρωνείες ό ένας για τον άλλο. Λόγου χάριν ό Δουμάς υιός έλεγε συχνά για τον πατέρα του :

— Ό πατέρας μου έχει τόση ματαιοδοξία, όστε θά ήταν ικανός ν' άνεβη πίσω απ' τό άμάξι του. στην θεία του λακί, για να νομίση ό κόσμος πώς έχει λακί Νέγρο !..

Ός γνωστόν ό Δουμάς πατήρ ήταν υπερβολικά μελαγχρονός και κατασοφώδης, σάν Νέγρος.

— Άλλοτε πάλι έλεγε : — Ό πατέρας μου είνε ένα μεγάλο παιδί, που τό... γέννησα όταν ήμουν πολύ μικρός !..

Κάποτε ο' ένα γεύμα νεαρών λογίων διηγόησαν ένα περιστατικό δανειετού, που τότε είχε κοροϊφείσι ό χροσφιλέτης του με τρόπο εύφροστον. Ήταν τόσο άστοχίο όστε έλοι είχαν ξεκαρσοτή στα γέλια και περισσώτερο απ' όλους ό Δουμάς υιός. Κάποιος όμως του είπε πώς τό επεισόδιο αυτό είχε συμβεί εις βάρος του πατέρα του.

— Τοú πατέρα μου ! φώ·αίτε ειρωνικά ό Δουμάς. Άδύνατον, γιατί θά τό είχε γράψει ό ίδιος στά «Απομνημονεύματά» του !..

— Ό Δουμάς πατήρ μιά μέρα που έψαχνε να βρή τά παπούτσιά του και δέν τά βρήκασι ειπε στους παραρροσιωμένους φίλους του :

— Φανταστήτε, ό γυιός μου έχει δύο'εκα ξευγάριά παπούτσιά παραταγαμένα στην γκαριναρόμπα του. Ότιόσο, αυτό τό παιδί, ποτέ του δέν θ' άποχτήση ταλέντο, ποτέ δέ θά κάμη σπουδαία πράγματα στη ζωή του !..

Η ΦΑΡΣΣ ΤΗΣ ΦΥΣΣΟΣ

ΤΕΡΑΤΑ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

Η Έμμα Μάρκλέυ, μιά Αμερικανίδα, είχε άρξοσει από ήλικίας είκοσι ένός έτών να παχαίνει έπιμονώνως. Στην αρχή, έχάρηκε γι' αυτό, γιατί έτσι φαινότανε πώ ώμορφη. Όσο όμως περνούσανε τά χρόνια, τόσο α διαστάσις του σώματός της γινότανουσαν και μεγαλιότερη. Έτσι ύστερ' από κάμποσο καιρό, ή Έμμα είχε κανενίτης τρομακτικό φαινόμενο παχιάς γυναίκας ! Τότε, έπειδή λόγω του πάχους της δέν μπορούσε να κάνει άλλη δουλειά, είχε την έμπνευση ν' άρχησε να έκθιθε τον έαυτό της ως περιεόδ τέρας, για να κερδίξη τό ψωμί της. Έγκατεστάθη λοιπόν σ' ένα σπακι, στη Φιλαδέλφεια, όπου χιλιάδες περιέδρον πήγαιναν και την βρήπαν, πληρώνοντας εισιτήρια. Η παχύσαρκη αυτή γυναίκα είχε μέση 1 μέτρον και 58 εκατοστών περιφέρεια και ζύγιζε 246 κιλά. Έπί δέκα δλοκλήρη χρόνια είχε άπασχολήσει τον άμερικανικόν και διεθνή τύπο. Πέθανε στα 1886. Μιά μέρα, ή πολυθρόνα στην όποια καθόταν έσπασε από τό πολύ βάρος της, ή δέ Έμμα τραυματίστηκε τόσο σοβαρά, όστε έπειτα από μερικιά ήμέρες πέθανε.

Στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου των Παρισίων, όόξεται ακόμα ένα γιψινό άγαλμα της Μαρίας Φραγκίσκος. Κλαί, άλλο τέρας παχυσαρκίας. Η γυναίκα αυτή σέ ήλικία 36 έτών είχε ύψος μονάχα 1,58 και περιφέρεια μέσης... 1 μ. 66 εκατοστά !.. Το κεφάλι της γινότανε άνάμεσα στους δύο πελάριους ώμους της. Όσο για τό λαμό της... δέν ύπήρχε τέτοιο πράγμα ! Οι άμασχάλες της έχγανε τόσο πάχος, όστε κρατούσε διαρκώς τά χέρια μισοσηκωμένα. Η γυναίκα αυτή περνοσε τη ζωή της καθισομένη διαρκώς σε μιά γερή πολυθρόνα. Πέθανε στο δημοικό Νοσοκομείο των Παρισίων.

Μά ό τίτλος του βασιλέως των παχυσαρκών άνήκει δικαιωματικώς ο' ένα κάτοικο της Ουαλλίας, όνομαζόμενο Χήπικας. Ό άνθρωπος αυτός ζύγιζε 448 κιλά. Ένας άλλος άγγλος, ό Τόπνορ, ήτανε τόσο παχός, όστε του 'βρίθιξαν ένα μαχαίρι στην κοιλιά μέχρι 12 εκατοστών... χωρίς να αισθάνεται τον παραμικρό πόνο, από τό λίπος που περιέβαλε τό δέριμα του !..

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ποιές πρωτόκοφέ τά χαρτενομίσματα στην Έλλάδα. Το τάληρο του Μασούκα. Ό Γκλαβας και τό πρόγραμμα του Βενιζέλου. — «Τό ύποσχέθηκα εγώ !..»

Έβρετε ποιάς ήταν ό πρώτος κόπας τά χαρτενομίσματα στην Έλλάδα ;

Ότε ο' μακαρίτης Προποποπαδάκης, ούς ο' Πάγκλος, άλλα δ... Σπύρος ό Μασούκας ! Ίδου δέ πώς : Μετά την μάχη της Δοιδράνης, κατά τον Έλληνοβουλγαρικό πόλεμο, ό Μασούκας συνάντησε στο δρόμο της Στραμύσης, τον κ. Σταμ. Σταμ. και τον γνωστό λόγιό κ. Διονίσιο Κόκκινό.

Ήσαν και οι δύο δεκανεΐς.

Ό κ. Κόκκινος ήταν άρροστος και άπεστέλλετο στο νοσοκομείο της Θεσσαλονίκης, ό κ. Σταματίου δέ, άνήκε σε κάποιό από τά συντάγματα που προχωρούσαν κατά τον έχθρο.

Μόλις ό κ. Σταματίου είδε τον κ. Κόκκινό έφυγε από τη γραμμή και πήγε να τον χαιρετίση και να μιλή για την ύγεια του. Έκει άπάντω τους έπέκυσε ό Μασούκας.

— Παιδιά μου !.. Άδέρφια μου !.. Καρδοϋλες μου !..

Και ρίχτηκε να τους φιλήση. Έκεινος όμως άρροσαν κατά μέρος τά φιλά και ρίχτηκαν στο ιστορικό ταγάρι του Μασούκα. Τό έφυεαν και βρήκαν μέσα κούρας ψητό και μύθρα από τη Θεσσαλονίκη. Αψησμίειν δέ και παιναμνοί καθώς ήταν, δέν άρροσαν τίποτα !.. Ός που να στρίφη τό πρόσωπό του, ό μακαρίτης ό Μασούκας, τό ταγάρι ήταν άδειο !

Ό Μασούκας είδε τότε τά χάλια τους και τους ρώτησε με κάπο διάκρισι και στοργή :

- Καί από φιλά, παιδιά, πώς βρήκασθε ;
- Αηλαδή ;
- Έχετε χρώματα ; Αυτό σάς ρωτάω.
- Χάλια, μνήν τά ρωτάς. Άπέταροι είμαστε και οι δύο.
- Σταθήτε τό λοιπόν, να κάς συνδράμα.
- Δέν περάετeis, Σπύρο, δού ελιαν και οι δύο, για μās ύτάρχει και ή κουσμάνα, ένθω έσένα μπορεί και να σού χρειασθώσι.
- Δέν μπορείτε ! Αυτά θα τά δεχθήτε. Σάς τά στέλνει ή μητέρα, ή Μάνα μας, ή Έλλάδα !
- Άφού είνε έτσι, ως ύπακούοιμε στη Μάνα, ως στοργικοί υίοι !

Τότε ό Σπύρος πήρε επίσημο ύφος, έβγαλε με σοβαρότητα ένα πεντόδραχμο από τό πορτοφόλλ, του, τό... έσχισε στα δύο κ' έδωσε τό μισό στον ένα και τό άλλο μισό στον άλλο.

Ός να συνέυθονο έκεινιο, τους ξαναφίλησε και χάθηκε μέσα στα πλήθη των στρατιωτών που προχωρούσαν.

Οι δύο εύεργετηθέντες από τη Μάνα-πατριδα, έμειναν ξεροί, με μιό πεντόδραχμο ό καθένας από χέρι... Τι να τά κάνουν τά κομμάτια ; Ό ένας διηυθύνετο προς τά Βουλγαρικά σύνορα, ό άλλος κατέβηκε στην Θεσσαλονίκη !

Πέρασε καιρός, ό πόλεμος τελείωσε, ή ειρήνη ύπεγράφη και οι έπίστρατοι γυρίσανε στα σπίτια τους.

Μετά καιρόν ό κ. Κόκκινος και ό κ. Σταματίου άνταρωθήκαν στην Αθήνα, και θυμήθηκαν τά παλιά.

Έκεινη τη στιγμή τους ήρθε στο νού και τό άχρειστευθέν πεντόδραχμο του Μασούκα.

- Βρέ αλήθεια, τό έχεις έκείνο τό κομμάτι ;
- Το έχω.
- Κι' εγώ τό έχω. Πάμε τότε να βρούμε και τον Σπύρο τον Μασούκα, να πούμεν τό τάληρο μύθρα.
- Άλλά ό Μασούκας δέν ευφύθη.

Και έκτοτε όόκιμι εύρίσκετο ό Μασούκας, έλειπεν ό ένας εκ των δύο κατοών των δύο κομματιών του τάληρου κ' έτσι τά κομμάτια ύπάρχουν και σήμερα ακόμα, άλλα δυστυχώς δέν βρiscεται πλέον, ούτε θά βρεθθι ποτέ ο' αυτό τον κόσμο, ό μακαρίτης ό Μασούκας...

Όταν ό Νιόνιος ό Γκλαβας ήταν βουλευτής, άγορεύση μιά μέρα στη Βουλή, ειπε ότι «ό Βενιζέλος ειπεν ύποσχεθεί στον έλληνικό λαό δικαστική έκκαθάρσι».

Ό κ. Βενιζέλος όταν τ' άκουσε αυτό σηκάθη και όρημ ή άντέκρινε τους Γκλαβας :

- Στό πρόγραμμα του κόμματός των Φιλελευθέρων, τό όποιον άνέπτυξα στο λαό, ούδέν τοιούτον ύποσχέθηνα, έτόνιος.
- Τό ύποσχέθηκα εγώ κ. Πρόεδρε, του άπάντησε ό Γκλαβας. Τοú κόμματός σας δέν είμαι κ' εγώ δηλαδή ;